

Sygn. akt I C 161/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2015 r.

Sąd Rejonowy w Gliwicach Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Malinowski

Protokolant: Sylwia Pordzik

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2015 roku w Gliwicach

na rozprawie sprawy

z powództwa **R. W.**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 73.277,84 zł (siedemdziesiąt trzy tysiące dwieście siedemdziesiąt siedem złotych osiemdziesiąt cztery grosze) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 25.249,40 zł (dwadzieścia pięć tysięcy dwieście czterdzieści dziewięć złotych czterdzieści groszy) od dnia 3 marca 2011 roku;

- 10.292,28 zł (dziesięć tysięcy dwieście dziewięćdziesiąt dwa złote dwadzieścia osiem groszy) od dnia 12 lutego 2011 roku;

- 37.736,16 zł (trzydzieści siedem tysięcy siedemset trzydzieści sześć złotych szesnaście groszy) od dnia 3 grudnia 2011 roku;

2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 6.081 zł (sześć tysięcy osiemdziesiąt jeden złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400 zł (dwa tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

3. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Gliwicach kwotę 99,87 zł (dziewięćdziesiąt dziewięć złotych osiemdziesiąt siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Łukasz Malinowski

o.1. UZASADNIENIE

Pozwem następnie rozszerzonym w piśmie z dnia 30 marca 2015r. /k.173-175/ R. W. żądał zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W., tytułem odszkodowania z łączącej strony umowy ubezpieczenia AC pojazdu marki B. (...) o nr (...) kwot:

- 25.249,40 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 marca 2011 roku w związku ze szkodą w pojeździe w dniu 30 grudnia 2010r. ponad wypłaconą kwotę 48.350,65 zł.;

- 10.292,28 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lutego 2011 roku w związku ze szkodą w pojeździe w dniu 31 grudnia 2010r. ponad wypłaconą kwotę 21.664,16 zł.;

- 37.736,16 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 3 grudnia 2011 roku w związku ze szkodą w pojeździe w dniu 28 października 2011r. ponad wypłaconą kwotę 35.056,47 zł.;

łącznie 73.277,84 zł oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że zawarł umowę z pozwaną w wariantcie serwisowym i zgodnie z jej warunkami koszt naprawy winien być ustalony w oparciu o ceny części oryginalnych. Nadto powód nie prowadzi działalności gospodarczej, przez to wypłacone odszkodowanie nie może być pomniejszone o kwotę podatku vat. Warunki ubezpieczenia zgodnie z którymi, w przypadku kosztorysowego ustalenia wysokości naprawy następuje ona bez podatku vat, stanowią zdaniem powoda niedozwolona klauzulę umowną.

W odpowiedzi, pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana potwierdziła zawarcie z powodem umowy ubezpieczenia AC wymienionego pojazdu, zarzucając że powód oparł swoje roszczenie na wyrwanym z kontekstu § 22 ust 3 pkt 1 ogólnych warunków ubezpieczenia AC zatwierdzonych uchwałą Zarządu (...) S.A. w W. nr (...). Zgodnie bowiem z ust 4 wysokość odszkodowania ustala się na podstawie uzgodnionych z pozwaną kosztów i sposobu naprawy pojazdu w konkretnym zakładzie naprawczym, przy czym jest ono wypłacane zgodnie z ust 5 pod warunkiem przedstawienia oryginalnych faktur vat. Skoro powód nie uzgadniał z pozwaną kosztów i sposobu naprawy pojazdu, to nie może opierać swego roszczenia wyłącznie na kosztorysach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód jako właściciel pojazdu B. (...) o nr (...) zawarł z pozwaną w dniu 29 października 2011r. umowę ubezpieczenia AC w wariantcie serwisowym. Do warunków zawartej umowy znajdowały zastosowanie ogólne warunki ubezpieczenia AC zatwierdzone uchwałą Zarządu (...) S.A. w W. nr (...) z 24 stycznia 2011r. (dalej: owu) W zakresie rozdziału VI dotyczącego ustalania i wypłaty odszkodowania warunki te są tożsame ze złożonymi przez powoda do akt sprawy ogólnymi warunkami ubezpieczenia AC zatwierdzonymi uchwałą Zarządu (...) S.A. w W. nr (...) z 11 marca 2010r.

dowody: wniosek i polisa /k.29-32/, owu /k.8-28/

Powód nie prowadzi i nie wykorzystuje pojazdu do prowadzenia działalności gospodarczej.

okoliczność bezsporna

Samochód powoda został uszkodzony w dniach 30 grudnia 2010r., 31 grudnia 2010r. i 28 października 2011r. Koszt naprawy pojazdu brutto po każdej szkodzie wyniósł odpowiednio: 73.600,05 zł., 31.956,44 zł. i 72.792,63 zł.

dowód: opinia biegłego R. P. z dnia 11 lipca 2014r. /k.109-140/, opinia uzupełniająca z 31 stycznia 2015r. /k.162-163/

W toku postępowania likwidacyjnego prowadzonego dla każdego zdarzenia oddzielnie, pozwana wypłaciła powodowi odszkodowania, odpowiednio w dniach:

- 2 marca 2011r. kwotę 48.350,65 zł. netto;

- 11 lutego 2011r. kwotę 21.664,16 zł. netto;

- 2 grudnia 2011r. kwotę 35.056,47 zł. netto;

okoliczność bezsporna

Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanej o sporządzenie kolejnej opinii biegłego zawierającej wyliczenie szkód w oparciu o wariant optymalny, bowiem bezspornym w sprawie było, że strony łączyła umowa ubezpieczenia AC

zawarta w wariantcie serwisowym /k.32/, nie przewidująca wyliczenia kosztów naprawy przy uwzględnieniu części oryginalnych z amortyzacją bądź części alternatywnych. Sąd nie oparł się na dowodzie z drugiej uzupełniającej opinii biegłego sporządzonej 17 czerwca 2015r. z przyczyn wskazanych poniżej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uznać za uzasadnione.

Podstawę prawną roszczenia powoda stanowiły przepisy ogólnych warunków łączącej strony umowy ubezpieczenia Autocasco (AC). Wprawdzie do pozwu załączono owu zatwierdzone uchwałą zarządu pozwanej z 11 marca 2010r. natomiast w treści wniosku ubezpieczeniowego wskazano, że znajdują zastosowanie owu zatwierdzone uchwałą zarządu pozwanej z 24 stycznia 2011r. jednakże w istotnym dla sprawy zakresie (Rozdziału VI dotyczącego ustalania i wypłaty odszkodowania) treść obu owu jest tożsama i nie była w sprawie przedmiotem sporu.

Niewątpliwie zgodnie z owu, pozwana ustala odszkodowanie bądź w oparciu o koszty faktycznej naprawy pojazdu przez zakład naprawczy po przedstawieniu rachunków lub faktur vat (§ 22 ust 2 owu) bądź w oparciu o metodę kosztorysową jeśli właściciel pojazdu, jak powód, nie zdecydował się na jego naprawę (§ 22 ust 7 owu). W tym drugim przypadku zgodnie z warunkami umowy odszkodowanie ustalane jest na podstawie systemów Audatex lub Eurotax w kwocie netto, czyli bez podatku vat.

Zdaniem Sądu to uregulowanie dotyczące wypłaty odszkodowania bez podatku vat jest niedozwolonym postanowieniem umownym w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. niezgodnym indywidualnie z powodem jako konsumentem, rażąco naruszającym jego interesy.

Zasadą ustalania odszkodowania za szkody likwidowane w ramach ubezpieczenia OC jest wartość brutto, z podatkiem vat jako elementem cenotwórczym, za wyjątkiem sytuacji gdy poszkodowany jest przedsiębiorcą – podatnikiem podatku vat dokonującego odliczeń podatku naliczonego i należnego, wówczas właściwym miernikiem odszkodowania powinna być wartość netto. (tak: Sąd Najwyższy w wyroku z 7 sierpnia 2003r. IV CKN 387/01, czy Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z 22 lutego 2007r. I ACa 1179/06).

Zasada ta zdaniem Sądu, winna znaleźć zastosowanie także w ramach umowy ubezpieczenia AC zawartej między stronami. Bezsporne było, że powód zawarł umowę jako konsument a nie przedsiębiorca. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy powód jako poszkodowany dokonał naprawy pojazdu i czy w ogóle zamierza go naprawiać. Konsekwencją tego jest kosztorysowa możliwość rozliczenia szkód przewidziana w § 22 ust 7 owu, jednakże nie wiąże powoda jako konsumenta niezgodnione z nim indywidualnie zasady ustalania odszkodowania w kwocie netto tam przewidziane.

Wszak zgodnie z § 4 art. 385¹ k.c. pozwana nie wykazała w toku procesu, aby takie indywidualne uzgodnienie z powodem poczyniono. Wypada za powodem dodać, że analogiczne zapisy owu stosowane przez inne zakłady ubezpieczeń a wprowadzające zasadę kosztorysowego rozliczania szkody bez podatku vat (netto) zostały wpisane do Rejestru Klauzul Niedozwolonych UOKiK pod pozycjami 1265 i 2012r. Dlatego zdaniem Sądu wysokość kosztorysowego odszkodowania winna być ustalona z uwzględnieniem podatku vat (brutto).

Brak zdaniem Sądu podstaw aby rozliczyć szkody z 30 i 31 grudnia 2011r. łącznie jak zarzucała i argumentowała pozwana w piśmie z dnia 22 września 2014r. /k.150-151/.

Po pierwsze, w toku postępowania sama pozwana likwidowała każdą szkodę oddzielnie, wypłacając odszkodowania w różnych terminach.

Po drugie, brak w treści owu zapisów nakazujących łączne, kosztorysowe rozliczanie szkód w pojeździe.

Po trzecie, argument, że naprawa uszkodzeń z obu szkód byłaby wykonana w jednym czasie (przy jednym zleceniu w warsztacie) z pojedynczymi kosztami przygotowawczymi, nie znajduje zastosowania przy kosztorysowej (teoretycznej)

metodzie wyliczenia szkody. Wszak jak już wskazano, powód w ogóle nie jest zobligowany do naprawy pojazdu. Zarzut byłby skuteczny przy rozliczaniu faktycznej naprawy, która nie miała w sprawie miejsca.

Dlatego Sąd przyjął za trafne wyliczenia trzech szkód, wykonane przez biegłego R. P. w opinii z dnia 11 lipca 2014r. Zakres uszkodzeń w każdym zdarzeniu nie był sporny. Zarzuty pozwanej co do przyjętej przez biegłego stawki za tzw. roboczogodzinę miały charakter polemiczny. Pozwana nie wykazała dlaczego przyjęta przez nią stawka na 60 zł. netto winna być zastosowana w sprawie. Biegły słusznie w opinii uzupełniającej z dnia 31 stycznia 2015r. wskazał, że stawkę tę szacuje jako przeciętną na podstawie corocznej obserwacji rynku.

Dlatego na podstawie łączącej strony umowy ubezpieczenia AC w zw. z art 805 § 1 k.c. Sąd zasądził na rzecz powoda żądane kwoty trzech odszkodowań, stanowiących różnicę między kosztami naprawy w kwotach brutto wyliczonych przez biegłego w opinii z dnia 11 lipca 2014r. a kwotami faktycznie wypłaconymi przez pozwaną.

O ustawowych odsetkach Sąd orzekł w oparciu o § 28 ust 1 owu w zw. z art. 481 § 1 i § 2 k.c. Daty zgłoszenia szkód pozwanej w dniach ich wystąpienia nie były sporne. Pozwany częściowo zlikwidował każdą ze szkód już po terminie przewidzianym w § 28 ust 1 owu, dlatego żądanie zapłaty odsetek w dniu następnym po dokonanych wypłatach było uzasadnione.

O kosztach procesu Sąd orzekł na zasadzie art. 98 § 1 k.p.c. Pozwana przegrała proces, dlatego odpowiada za poniesione przez powoda koszty, na które złożyły się łączna opłata od pozwu w kwocie 3664 zł., wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 2.400,00 zł oraz kwota 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

O niepokrytych wydatkach na wynagrodzenie biegłego w kwocie 99,87 zł. przy zastosowaniu powyższej zasady oraz w oparciu o art. 113 ust 1 u.k.s.c. Sąd orzekł w punkcie 3 wyroku.

SSR Łukasz Malinowski